

mer imod hinanden, kommer man alt-
 saa til det Resultat, at vi i disse
 4 Aar have kunnet udføre offentlige
 Arbejder til et Beløb af omtrent 25 Mil-
 lioner Kroner ud over vore løbende Ind-
 tægter — naar man vil regne det meget
 nøje ud, snarere noget mere end 25 Mil-
 lioner Kr., men det er unødvendigt her at
 gaa ind paa alle Enkeltheder. Dette er
 jo ingenlunde daarligt. Men paa den an-
 den Side vil jeg tilføje, at det er heller
 ikke helt glimrende, ingenlunde saa god
 en Tilstand for Statskassen, som vi have
 kendt i ældre Aar. Naar vi gaa tilbage
 til første Halvdel af Firserne til Femaaret
 1880—85, altsaa den Periode, som gik umid-
 delbart forud for den saakaldte Provisorietid,
 da finde vi, at vi i det nævnte Femaar ud-
 førte offentlige Arbejder til et Beløb af
 29½ Million Kr., medens vi samtidig af-
 betalte paa Statsgælden omtrent 7 Million
 Kr. og forøgede Kassebeholdningen med
 omtrent 21½ Million Kr.; disse Summer
 sammenlagte udgøre 58 Millioner Kr. Og-
 saa i det derefter følgende Femaar 1885—90
 var Statskassens Balance, bortset fra de
 ekstraordinære Militærudgifter, gunstigere,
 end den er nu. Naar der spørges om,
 hvad Grunden hertil er, da er den simpelt-
 hen at søge i den kolossale Stigning i de
 almindelige Statsudgifter, som har fundet
 Sted i de sidste 10—15 Aar. Hvis man
 sammenligner Femaaret 1880—85 med det
 sidste Treaar 1895—98 og stiller de egent-
 lige Indtægter paa den ene Side og de
 egentlige Udgifter paa den anden Side,
 saaledes, at man paa Indtægtssiden ikke
 tager Hensyn til Forbrug af Formue og
 Stiftelse af Gæld og paa Udgiftssiden ikke
 tager Hensyn til Afbetaling af Gæld og
 saakaldte Erhvervelse af Formue, vil det
 vise sig, at i Gennemsnit tage vi nu paa
 Indtægtssiden omtrent 8,200,000 Kr. aarlig
 mere ind, medens vi paa den modsatte
 Side have faaet en Forøgelse af Udgif-
 terne paa over 12½ Million Kr. aarlig.
 Med andre Ord, de egentlige Udgifter ere
 stegne 4⅓ Million Kr. aarlig mere, end
 Indtægterne ere forøgede. Det er klart,
 at under disse Forhold er der færre
 Penge tilovers til Udførelsen af offentlige
 Arbejder, og da vi næppe kunne regne
 paa, at vore Udgifter ville komme til at
 synke, maa vi i Fremtiden være belavede
 paa at ty til Statslaan, hvis vi skulle gen-
 nemføre de store offentlige Arbejder, som
 her er Tale om. Men, som sagt, foreløbig
 er der ikke nogen Nødvendighed herfor.
 De 10—12 Millioner Kr., hvormed Kasse-
 beholdningen er forøget, kunne vi give ud,

hvis det er nødvendigt, og de Arbejder,
 som i de første Aar staa for Døren, be-
 høve vi ikke at dække ved Statslaan.

Hvad nu angaar de fire Anlæg, som
 findes opførte paa det foreliggende Lov-
 forslag, og hvilke — jeg gentager det —
 paa ingen Maade hænge nødvendig sammen,
 saa at de uden Skade kunne skilles ad og
 bringes frem uafhængig af hinanden, da
 skal jeg ikke her gaa synderlig ind paa Enkeltheder.
 De tre finansielt mindst vidtræk-
 kende Forslag, vedrørende Dobbeltsporet
 gennem Fyn samt Esbjerg og Aarhus Sta-
 tioner, ere Foranstaltninger, som jeg an-
 tager, man i Almindelighed vil anse
 for hensigtsmæssige, ihvorvel der kan
 være Meningsforskel om Enkelthederne ved
 deres Gennemførelse. Hvis jeg skulde
 nævne, hvad der forekommer mig umiddel-
 bart mest paatrængende, synes det mig
 efter de foreliggende Oplysninger at være
 dels Stationsanlægget i Esbjerg, dels Eks-
 propriationen af de nødvendige Arealer til
 Dobbeltsporet gennem Fyn og til Bane-
 gaardsanlægget i Aarhus — i Sammenhæng
 hermed vil jeg nævne Ekspropriationen til
 Sporanalægget mellem Hellerup og Klampen-
 borg, som vil blive en meget kostbar For-
 anstaltning og rimeligvis kostbarere for
 hvert Aar, vi lade gaa hen uden at skride
 dertil. I øvrigt antager jeg, at alle Enkeltheder
 vedrørende disse Forslag hensigts-
 mæssigst lade sig forhandle i et Udvalg,
 som ogsaa vil have at overveje, i hvilken
 Rækkefølge vi skulle skride til Gennem-
 førelsen, hvilke Foranstaltninger der bør
 have Fortrinet i Tidsfølge fremfor de
 andre. Derimod skal jeg med nogle Par
 Ord gaa lidt nærmere ind paa det største
 af de foreliggende Forslag, nemlig Broen
 over Lille Bælt. Det drejer sig her fore-
 løbig kun om at bevilge 60,000 Kr. til Af-
 holdelse af en Konkurrence. Det siger sig
 selv, at det, at man stemmer for at lade
 en saadan Konkurrence afholde, ikke i og for
 sig binder til senere at stemme for det Anlæg,
 der maatte blive anbefalet som Resultat af
 Konkurrencen. I saa Henseende maa vi
 forbeholde os at staa frit. Men paa den
 anden Side er det klart, at der ikke er
 nogen Grund til at gaa med til Konkur-
 rencen, medmindre man i Princippet er
 enig i at finde det ønskeligt, at Anlægget
 udføres, hvis det kan ske uden alt for over-
 drevent store finansielle Ofre. At det i og
 for sig er ønskeligt at faa en fast For-
 bindelse over Lille Bælt, turde der vel være
 nogenlunde Enighed om. At det for Tra-
 fikkens Besørgelse er en Fordel, siger sig selv.
 Selv om vi ved vore Dampfærger nu til Dags